

ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਜੋ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਕੇ.ਐਸ.ਕੇ.

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਆਰ ਐਸ ਨਰੂਲਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਐਫ. ਰਤਨ ਚੰਦ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ-ਜਵਾਬਦਾਰ

1966 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 589

21 ਜੁਲਾਈ 1966 ਈ

ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ (1908 ਦਾ XVI)- ਐੱਸ. 69(I)(bb)-ਪੰਜਾਬ ਡਾਕੂਮੈਂਟ ਰਾਈਟਰਜ਼ ਲਾਈਸੈਂਸਿੰਗ ਨਿਯਮ (1961) ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ—ਨਿਯਮ 15—ਕੀ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਸ—ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਆਦੇਸ਼—ਕੀ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ—ਇਸਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਲਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼—ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇ।

ਪੰਜਾਬ ਡਾਕੂਮੈਂਟ ਰਾਈਟਰਜ਼ ਲਾਈਸੈਂਸਿੰਗ ਰੂਲਜ਼, 1961 ਦਾ ਇਹ ਨਿਯਮ 15 ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੈਧ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਤਾਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਯਮ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਿਹਿਤ ਹੈ। ਨਿਯਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਧਾਰਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦਾ ਜਿਸ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮਿੱਠੀ ਇੱਛਾ ਜਾਂ ਨਿਰਵਿਘਨ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਕੇਵਲ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਲਈ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 14 ਦੀ ਧਾਰਾ 'ਏ' ਤੋਂ 'ਓ' ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਨਿਯਮ 15 ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਅਥਾਰਟੀ 'ਤੇ ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਡਿਫਾਲਟਰ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਵੇ। ਨਿਯਮ ਦੇ ਸੰਭਾਵਿਤ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਲੰਬਾਈ ਤੱਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਦੇਸ਼ੀ ਪਟੀਸ਼ਨ-ਰਾਈਟਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ 1 ਨਿਯਮ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਬਰਾਬਰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਨਾ ਹੀ ਨਿਯਮ 15 ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਜਾਂ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਉਪਬੰਧ ਨਾ ਤਾਂ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ? ਐਕਟ.

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 15 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਖੋਜਾਂ ਕਿਸੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਨ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਤ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜੋ ਅੰਤਿਮ ਅਤੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ। ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਜਾਂ ਸੇਧ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਹਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਰਧ-ਜਾਤੀਕਾਰੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬੋਲਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 15 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ-ਰਾਈਟਰ ਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਦੀ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਿਆਦ, ਉਹ ਸਮਾਂ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਲਾਇਸੈਂਸ

ਰਤਨ ਚੰਦ ਬਨਾਮ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ, ਆਦਿ (ਨਰੂਲਾ, ਜੇ.) ਡਿਫਾਲਟਰਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਿਆਦ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਹੁਕਮ ਜਿਸ ਲਈ ਕੋਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ ਨਿਯਮ 15 ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ, ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਮੰਗੇ ਜਾਣ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਘੋਖ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਣਗੌਲੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਐਸ ਐਸ ਮਹਾਜਨ, ਐਡਵੋਕੇਟ।

ਸੀ.ਐਲ.ਲਖਨਪਾਲ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਆਰਡਰ ਕਰੋ

ਨਰੂਲਾ, ਜੇ.-ਰਤਨ ਚੰਦ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ 1932 ਤੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨ-ਰਾਈਟਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਪੰਜਾਬ ਡਾਕੂਮੈਂਟ ਰਾਈਟਰਜ਼ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਰੂਲਜ਼ 1961 ਦੇ ਨਿਯਮ 12 ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਾਇਸੈਂਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ (ਜਿਸਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੰਜਾਬ ਨਿਯਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਇੰਡੀਅਨ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 16, 1908 ਦੀ ਧਾਰਾ 69(I)(bb) ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇੰਸਪੈਕਟਰ-ਜਨਰਲ ਆਫ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ, ਪੰਜਾਬ। 13 ਜੂਨ, 1963 ਨੂੰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ 'ਕਾਰਨ ਦੱਸੋ' ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ 'ਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 14(d) ਅਤੇ 14(g) ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਾਉਂਦਿਆਂ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਵਸੂਲੀ ਗਈ ਫੀਸ ਦੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਇਲਜ਼ਾਮ 'ਤੇ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਤਮਕ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਰਿਲੀਜ਼ ਡੀਡ ਵਜੋਂ ਦਰਜ ਕਰਵਾਇਆ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਕਨਵੈਨੈਂਸ ਡੀਡ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਾਧੂ ਸਟੈਂਪ ਡਿਊਟੀ। ਇਸ 'ਤੇ 15 ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ 'ਕਾਰਨ ਦੱਸੋ' ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਆਪਣਾ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਜਵਾਬ ਦਾਖਲ ਕੀਤਾ। ਮਿਤੀ 23 ਨਵੰਬਰ, 1965 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਰਾਹੀਂ, ਰਜਿਸਟਰਾਰ, ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 15 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਪਰੋਕਤ ਦੋਵਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ-ਰਾਈਟਿੰਗ ਲਾਇਸੈਂਸ ਇਕ ਸਾਲ ਲਈ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਉਕਤ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 2 ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪਹਿਲੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ, ਮਿਤੀ 8 ਮਾਰਚ, 1966 (ਅਨੁਸਾਰ 'ਈ') ਦੁਆਰਾ ਇਸਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਸਜ਼ਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸੇਧ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਉਪਰੋਕਤ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਸ਼੍ਰੀ ਐਸ ਐਸ ਮਹਾਜਨ ਦੁਆਰਾ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ 15 ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਸੇ ਅਪੀਲ ਜਾਂ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ

ਉਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਂ ਤਾਂ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਜਾਂ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਜਾਂ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਧਾਰਕ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਵਿਧਾਨਕ ਨਿਯਮ, ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਅਤੇ ਅਵੈਧ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਇਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਮੈਸਰਸ ਦਵਾਰਕਾ ਪ੍ਰਸਾਦ-ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਬਨਾਮ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ (1) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਨਿਯਮ 15 ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਅਤੇ/ਜਾਂ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਦੇ ਇੰਸਪੈਕਟਰ-ਜਨਰਲ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਨਿਰਵਿਘਨ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਡਿਫਾਲਟਰ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਅਵੇਧ ਸੀ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਲਤ ਸਮਝਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਨਿਯਮ 15 ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ: -

“15. ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਲਈ ਜੁਰਮਾਨਾ: - (1) ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਜਾਂ ਇੰਸਪੈਕਟਰ-ਜਨਰਲ ਆਫ਼ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ, ਦਸਤਾਵੇਜ਼-ਲੇਖਕ ਨੂੰ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸ ਦਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ।
ਲਾਇਸੈਂਸ

(2) ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ (1) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਪੱਖਪਾਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਜਾਂ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦਾ ਇੰਸਪੈਕਟਰ-ਜਨਰਲ, ਇਸ ਨੂੰ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ, ਕਿਸੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼-ਰਾਈਟਰ ਦੁਆਰਾ ਫੀਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਸੂਲੀ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਕੇਲ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

(3) ਉਪ-ਨਿਯਮ (1) ਅਤੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (2) ਅਧੀਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਲਾਇਸੈਂਸ 'ਤੇ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਇਹ ਨਿਯਮ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਿਹਿਤ ਹੈ। ਨਿਯਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਧਾਰਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦਾ ਜਿਸ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮਿੱਠੀ ਇੱਛਾ ਜਾਂ ਨਿਰਵਿਘਨ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਕੇਵਲ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੀਆਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਲਈ ਹੈ। ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਪੰਜਾਬ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 14 ਦੀ ਧਾਰਾ 'ਏ' ਤੋਂ 'ਓ' ਵਿਚ ਖੁਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਨਿਯਮ 15 ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਅਥਾਰਟੀ 'ਤੇ ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਡਿਫਾਲਟਰ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਵੇ। ਨਿਯਮ ਦੇ ਸੰਭਾਵਿਤ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਲੰਬਾਈ ਤੱਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੇ ਦੇਸ਼ੀ ਪਟੀਸ਼ਨ-ਰਾਈਟਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਲਈ, ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਰਾਜ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਬਰਾਬਰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਲਈ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਉਸ ਨਿਯਮ 15 ਨੂੰ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ।

ਰਤਨ ਚੰਦ ਬਨਾਮ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ ਆਦਿ (ਨਾਰਨੀਆ, ਜੇ.) ਨਿਯਮ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੈਧ ਹਨ, ਅਤੇ ਨਾ ਤਾਂ ਅਲਟਰਾਵਾਇਰਸ ਆਰਟੀਕਲ 14 ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਹੈ। ਫਿਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਨਿਯਮ 15 ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਕੇਸ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਕੋਲ ਲੰਬਿਤ ਪਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਵੀ ਨਿਯਮ ਇਸ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦਲੀਲ ਬੇਲੋੜੀ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਦੇਰੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਹੈ। ਇਹ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ

ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਨਿਯਮ 15 ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ,

ਵਕੀਲ ਨੇ ਫਿਰ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ 14 (ਡੀ) ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਦੀ ਕਾਹਲੀ ਕਾਰਨ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ 15 (ਜੀ) ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਵਿਰੋਧ ਤਹਿਤ ਸਰਕਾਰੀ ਖਜ਼ਾਨੇ ਵਿੱਚ 15 . ਮੈਨੂੰ ਅਫਸੋਸ ਨਾਲ ਕਹਿਣਾ ਪੈ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਫਿਰ ਗਲਤ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੀਆਂ ਦੋ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਗਲਤੀ ਮੰਨ ਲਈ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਬਰੀ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸਾਹਮਣੇ. ਅਣਜਾਣੇ ਦੇ ਉਸ ਡਿਫਾਲਟ qn ਖਾਤੇ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ। ਨਿਯਮ 14(ਜੀ) ਦੀ ਲੋੜ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਲਾਘਾਯੋਗ ਹੈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨ-ਰਾਈਟਰਾਂ ਦੀ ਇਹ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਤੈਅ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਦੇਖਣ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਸਟੈਂਪਪੇਪਰਾਂ 'ਤੇ ਸਹੀ ਮੁੱਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਲਿਖੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸ਼੍ਰੇਣੀਬੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। .

ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਅੰਤਿਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, - ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਪ੍ਰਤੱਖ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਮੈਂ ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ।- ਫੈਸਲਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਰਕਮ ਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਭੁਗਤਾਨ. ਰੁਪਏ ਦਾ 15 ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ, . ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਗੁਣਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। , , - ,

ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ-ਫਿਰ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਖੇਜਾਂ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਨ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਤ ਨਹੀਂ ਹਨ: ਜੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਜਾਂ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਬੀ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ?

ਕਾਰਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਜੇ ਇੰਨਾ ਸਮਰਥਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਰੱਖਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਜੇ ਅੰਤਮ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਜਾਂ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੂੰ ਇੱਕ ਬੇਲਣ ਵਾਲਾ ਆਦੇਸ਼ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਹਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਜਾਂ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲਾਂ ਦੁਆਰਾ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ, ਜੋ ਅਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਐਸ ਐਸ ਮਹਾਜਨ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਆਖਰੀ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਤਾਕਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਨੁਕਤਾ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਇਹ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਿਹਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸ਼ੁੱਧ ਸਵਾਲ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਕੋਲ 31 ਦਸੰਬਰ, 1965 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਕੋਲ ਸਿਰਫ ਉਹੀ ਲਾਇਸੈਂਸ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਤਰੀਕ ਤੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਲਾਇਸੈਂਸ, ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਉਸ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਕੈਲੰਡਰ ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਵੈਧ ਸੀ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਵਾਦਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਨਿਯਮ 12 ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ: - "12. ਵੈਧਤਾ ਪੀ.ਐਫ. ਲਾਇਸੈਂਸ—ਏ. ਇਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਅਧੀਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਲਾਇਸੈਂਸ ਉਸ ਸਾਲ ਦੀ 31 ਦਸੰਬਰ ਤੱਕ ਵੈਧ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਪੰਦਰਾਂ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਕੇ ਪੰਜ ਰੁਪਏ ਦੀ ਫੀਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ 'ਤੇ ਨਵਿਆਉਣਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ। ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੁੱਗਣ ਦੀ ਮਿਤੀ:

ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ, ਜੇਕਰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਨੂੰ ਲੋੜੀਂਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਨਵਿਆਉਣ ਲਈ ਦਰਖਾਸਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਆਦ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।"

ਇੱਕ ਵਾਰੀ ਇਹ ਵਿਵਾਦਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਕੋਲ ਸਬੰਧਤ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਇਕਲੌਤਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਸੀ, 31 ਦਸੰਬਰ ਨੂੰ ਖਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਸੀ। 1965. ਇਹ ਇਕੱਲਾ ਉਹ ਲਾਇਸੈਂਸ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 15 ਅਧੀਨ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਜਾਂ ਮੁਅੱਤਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਦਾ ਮੁਅੱਤਲ ਇਸ ਦੇ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਿਆਦ ਜਿਸ ਲਈ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਪੁਨ ਜੇਬ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 15 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਅੱਤਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਰਤਨ ਚੰਦ ਬਨਾਮ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ, ਆਦਿ (ਨਰੂਲਾ, ਜੇ.) ਉਹ ਮਿਆਦ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਡਿਫਾਲਟਰ ਕੋਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਮਿਆਦ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਹੁਕਮ ਜਿਸ ਲਈ ਕੋਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਬਿਨਾਂ ਹੈ। ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਅਤੇ ਨਿਯਮ 15 ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ। ਮੈਂ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1, ਮਿਤੀ 23 ਨਵੰਬਰ, 1965 (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ 'ਸੀ') ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਰਤਨ ਚੰਦ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ, ਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। 31 ਦਸੰਬਰ, 1965 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਮਿਆਦ ਬੇਕਾਰ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਨਜ਼ੂਰ ਹੈ। ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਸਿਰਫ 31 ਦਸੰਬਰ, 1965 ਨੂੰ ਖਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਤੱਕ 1 ਜਨਵਰੀ 1966 ਤੋਂ 22 ਨਵੰਬਰ, 1966 ਤੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਖਰਚਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

ਐਸ.ਬੀ. ਸੀ.ਕਪੂਰ ਅਤੇ ਐਚ.ਆਰ. ਖੰਨਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ

ਜੇ.ਜੇ. ਪੀ.ਸੀ. ਜੈਰਥ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ. ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜੈਰਥ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ

1966 ਦਾ F.A.O. ਨੰਬਰ 4W

22 ਜੁਲਾਈ 1966 ਈ

ਹਿੰਦੂ ਮੈਰਿਜ ਐਕਟ (1955 ਦਾ XXV)- ਐੱਸ. 28—ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ—*fau*/ ਬਹੁਤ ਸਮਰੱਥ—S. 10, ਕੇਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੇਸ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼—ਕੀ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹਿੰਦੂ ਮੈਰਿਜ ਐਕਟ, 1955 ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 24, 25 ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਮਾਨ ਧਾਰਾਵਾਂ ਅਧੀਨ ਹੁਕਮ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 28 ਅਧੀਨ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਯੋਗ ਹਨ। ਉਲਟ ਵਿਚਾਰ ਰੱਖਣ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਹਿੰਦੂ ਮੈਰਿਜ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 9 ਤੋਂ 13 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਫ਼ਰਮਾਨਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵੀ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੀ। ਉਹ ਫ਼ਰਮਾਨ ਕੇਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ "ਫ਼ਰਮਾਨ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੇ। ਉਸ ਕੇਡ ਦੇ ਅਧੀਨ ਫ਼ਰਮਾਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਿਯਮਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਨਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾਇਰ

ਕਰਕੇ। ਸੈਕਸ਼ਨ 28 ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਇਹ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਹਿੰਦੂ ਮੈਰਿਜ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਫ਼ਰਮਾਨ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ ਦੇ ਅਧੀਨ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹਨ,

Translator Chander Shekhar

(ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕਦਮੇ ਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਨ ਪਰਮਾਣਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।)